

γραφέων, ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν πολιτισμῶν οἱ ὅποιοι διεδέχθησαν ἀλλήλους ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἀπὸ 400 περίπου ἔτων καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, ἀναπτύσσει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν δασῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων Μυκηναϊκῶν χρόνων μέχρι σήμερον.

Τὸ δεύτερον καὶ σπουδαιότερον μέρος τοῦ ἔργου ἀφορᾷ τὴν ἔρευναν τῆς οἰκονομικῆς καθ' ὅλου σπουδαιότητος τῶν δασῶν, ὑποδεικνύον τὴν μεγάλην οἰκονομικὴν σπουδαιότητα τῆς δασικῆς παραγωγῆς ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, ἀναπτύσσει τὰς μεταξὺ τῶν δασῶν, τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας τῆς χώρας καὶ ἰδίᾳ τῆς νομαδικῆς τοιαύτης ὑφισταμένης σχέσεις καὶ συνιστᾷ τέλους τὰ πρακτικὰ ἐκεῖνα μέσα, πρὸς τὰ ὅποια κατὰ προδιαγεγραμμένον σύστημα πρέπει νὰ στραφῶσιν οἱ πολλαπλοὶ παρ' ἡμῖν κοινωνικοὶ παράγοντες ὅπως τὸ Κράτος, αἱ Κοινοὶότητες κλπ., ἐὰν ἐπιθυμῶσιν ἀκολουθοῦντες ὑγιᾶ δασικὴν πολιτικὴν νὰ ἴδωσι τὴν δασικὴν παραγωγὴν τῆς χώρας ἡμῶν βελτιουμένην καὶ ἐντονωτέραν καθισταμένην.

Τὸ τρίτον μέρος τῆς συγγραφῆς πραγματεύεται τὴν προστατευτικὴν σημασίαν τῶν δασῶν καὶ ἀναπτύσσει ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων, μακρὰν πάσης ὑπερβολῆς, καὶ ἀναιροῦν πολλὰς πεπλανημένας δοξασίας, τὴν προστατευτικὴν σημασίαν τῶν δασῶν ἐν σχέσει δηλαδὴ πρὸς τὴν πρόληψιν τῶν ἀπὸ τῶν χειμάρρων καταστροφῶν, τὸν σχηματισμὸν τῶν πηγῶν καὶ τὸ κλίμα μιᾶς χώρας καὶ μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ περιγράφει ἐν τέλει τὴν ὑγιεινὴν καὶ στρατιωτικὴν σημασίαν τῶν δασῶν.

Τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ καὶ τὸ φιλολογικώτερον καὶ αἰσθητικώτερον αὐτοῦ τμήμα, ἀναπτύσσει ἐν ἀπλῇ καὶ ρεοῦσῃ γλώσσῃ τὴν ἰδεώδη σημασίαν τῶν δασῶν καὶ περιέχει κεφάλαια σχετικὰ πρὸς τὴν ἐντὸς τῶν δασῶν θήραν, τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἠθικὴν σημασίαν τῶν δασῶν καὶ τέλος καὶ πρὸς τὴν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις, Μυθολογίαν καὶ λατρείαν τῶν δένδρων καὶ τῶν δασῶν.

Ἐν τοῖς κεφαλαίοις τούτοις παρενδύονται καὶ γνῶμαι πολλῶν μεγάλων συγγραφέων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν οὐ μόνον ἐκ τῶν κλασσικῶν Ἑλληνικῶν χρόνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεταγενεστέρων καὶ συγχρόνων λαῶν ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Σαίξπηρ μέχρι τοῦ Οὐμ. βόλδου καὶ τοῦ Βύρωνος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φράγματα ὑδρεύσεως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. — Φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον σαφῆ ἰδέαν τῆς ὠφελείας ὧν πρόξενα γίνονται τὰ φράγματα ὑδρεύσεως, περὶ ὧν νῦν τόσος γίνεται λόγος.

Εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος περὶ Νόμον ὑπάρχει ἡ κάτωθι σοφὴ ὑδρολογικὴ περιγραφὴ περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ὑετίων ὑδάτων πρὸς ὑδρευσιν, δημοσιευομένη δολοκλήρος ὡς ἔχει :

« Καὶ τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων, ἵνα τὴν χώραν « μὴ κακουργῇ, μᾶλλον δ' ὠφελῇ ῥέοντα ἐκ « τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὅσαι « κοῖλαι, τὰς ἐκροὰς αὐτῶν εἵργοντας οἰκο- « δομήμασί τε καὶ ταφρεύμασιν, ὅπως ἂν τὰ « παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα καταδεχόμεναι καὶ πί- « νουσαι, τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς τε καὶ τό- « ποις πάσι νάματα καὶ κρήνας ποιοῦσαι, καὶ « τοὺς ἀγχηροτάτους τόπους πολυύδρους τε « καὶ εὐύδρους ἀπεργάζονται. » Περὶ Νόμων ΣΤ'. VIII. 761.

A. K.

Διαστάσεις τῶν κυμάτων. — Τὸ ὑδρογραφικὸν γραφεῖον τῆς Βάσιγτων ἐπὶ πολὺ ἡσχολήθη εἰς μελέτας καὶ καταμετρήσεις σχετικὰς πρὸς τὰς διαστάσεις τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὰς μακρὰς ταύτας ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις τὰ μεγάλα συνήθη κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἔχουσι μέσον ὕψος 9 μέτρων ἐνῶ τὸ ὕψος τῶν ἐγειρομένων ὑπὸ ἰσχυρῶν τρικυμιῶν καὶ καταιγίδων ἀνέρχεται εἰς 12 μέτρα ἐνιότη δὲ καὶ εἰς 14,50. Τὰ μεγαλείτερα κύματα ἔχουσι συνήθως μῆκος 150 — 180 μέτρων, ἐξαιρετικῶς ὅμως παρατηρήθησαν καὶ τινὰ μήκους 500 μ. παρουσιάζοντα χρονικὴν περιόδον 23 δευτερολέπτων. Γενικῶς ὅσον τὸ μῆκος τῶν κυμάτων εἶνε μεγαλείτερον ἐπὶ τοσοῦτον ἡ σχέσις τοῦ ὕψους πρὸς τὸ μῆκος τῶν κυμάτων εἶνε μικροτέρα.

Ἡ ἡλικία τῆς γῆς. — Τὸ τμήμα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τοῦ πρό τιμος χρόνου συνελθόντος ἐν Νέα-Υόρκῃ ἀστρονομικοῦ συνεδρίου, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ραδίου καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν λοιπῶν σωματιῶν τοῦ γηίνου φλοιοῦ, ἐξήτασε τὴν ἡλικίαν τῆς γῆς. Ἐκ τοῦ ὑποβλήθέντος δὲ σχετικοῦ ὑπομνήματος ὑπὸ τοῦ λόρδου Kelvin ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ γηίνου πλανήτου ὑπερβαίνει τὰ εἴκοσιν ἑκατομ. ἔτη.

N. B.